

Til § 57.

Forholdet har hidtil været det, at kvindelige ansatte, som indgik Ægteskab med Tjenestemænd, ansaas for berettigede saavel til fuld Egenpension som til fuld Enke- og Børnepension. Man anser det ikke for rigtigt at opretholde en saadan Regel, men har i §§ 57 og 65 foreslaaet nye Regler for dette Omraade med Indskrænkning af Rettighederne, saaledes at den kvindelige Tjenestemand aldrig kan oppebære mere end halv Enkepension, og at hun heller ikke kan oppebære mere end halv Egenpension, medmindre hun giver Afkald baade paa Enkepension og paa Børnepension efter § 66.

Til § 58.

Bestemmelserne svarer i alt væsentligt til de hidtil gældende, dog med de Ændringer, at Ventepengene beregnes af den sidst oppebaarne pensionsgivende Lønning, og at de i de 3 første Maaneder bliver lig med denne Lønning og derefter $\frac{2}{3}$ af samme, samt at Reglen kun kommer til Anvendelse paa ansatte, der har fyldt det 30te Aar.

Til § 59.

Man har i denne Paragraf optaget en Bestemmelse om, at Tjenestemænd i Almindelighed ikke kan afskediges med Pension uden med et vist Varsel at være gjort bekendt med Størrelsen af den dem tilkommende Pension.

Til § 60.

Bestemmelsen svarer til den ældre Bestemmelse i Loven af 5. Januar 1851, § 5, jfr. Loven af 24. Februar 1858, § 7, men er af praktiske Hensyn anderledes formuleret. Opmærksomheden henledes paa, at Bestemmelsen ogsaa omfatter andet end strafbare Forhold, i hvilken Henseende i øvrigt skal henvises til den Embedsmænd paahvilende Pligt til at fralægge sig ærerørige Beskyldninger.

Til § 61.

Bestemmelsen er med en mindre Ændring svarende til den i saa Henseende hidtil gældende.

Til § 62.

Bestemmelserne svarer i Hovedsagen til de hidtil gældende, dog anser man det ikke for rigtigt at opretholde en Bestemmelse som den i Loven af 24. Februar 1858 § 9, 1), 2det Punktum, fastsatte, hvorimod man har optaget en Bestemmelse af noget lignende Art for saadanne, som genansættes efter at have staaet paa Ventepenge.

Under b) har man optaget en udtrykkelig Bestemmelse, svarende til Bestemmelsen i den under 27. Maj 1908 optrykte Lov af 15. Maj 1903 om Statsbanernes Ordning, § 29, k, 2, idet man derhos har tilføjet en udtrykkelig Bestemmelse om Ret for vedkommende Styrelse til indenfor et vist Tidsrum periodisk (f. Eks. aarlig) at kræve sig tilstillet Lægeattest om den pensioneredes Helbredstilstand og angaaende Virkningen af saadan Attests Udeblivelse.

Under c) har man udtrykkelig fastslaaet Virkningen af, at en paa Ventepenge staaende nægter at modtage ny Ansættelse i passende Stilling.

Til § 63.

Man vilde anse det for rettest, at Lægeattester til Oplysning om en Tjenestemands eller en Pensionists Helbredstilstand i Almindelighed udstedes af Embedslæger; men da det maa erkendes, at det ofte er hensigtsmæssigt, at Attesterne udstedes af de paagældendes Huslæge, som er særlig kendt med Forholdene, har man ikke ment, at det burde udelukkes, at ogsaa Attester fra Læger, der ikke er Embedslæger, efter Omstændighederne godkendes.

Til § 64.

De foreslaaede Regler for Adgangen til Enkepension svarer til de hidtil gældende; men man foreslaar, som foran ommeldt, den for Tjenestemænd i Almindelighed gældende Pligt til Enkeforsørgelse afløst af en forhøjet Enkepension.

Man foreslaar Enkepensionen i Almindelighed fastsat til $\frac{1}{5}$ af Mandens Lønningsindtægt (= den tidligere pligtige